

Nr 339.

Av herrar **Skoglund** och **Persson** i Falla, i anledning av
*Kungl. Maj:ts proposition, nr 40, med förslag till allmänt
resereglemente.*

I det förslag till allmänt resereglemente, som framlagts i Kungl. Maj:ts proposition nr 40, angives i § 4 följande begränsning av förrättningsmans skyldighet att färdas med omnibus:

”Därest av vederbörande myndighet för viss resa eller särskilda slags resor icke annorlunda föreskrives, är förrättningsman icke skyldig att färdas med omnibus i annat fall än då han samma dag, han avreser från en ort, dit kan återkomma.”

Denna begränsning sammanfaller med Kungl. Maj:ts proposition år 1927.

Under de två år, som förflutit sedan 1927, har omnibustrafiken utvecklats avsevärt, både i utsträckning av linjerna och beträffande bättre vagnar. Redan nu kan utan olägenheter mindre resgods medföras i omnibus och resan företagas någorlunda bekvämt, om få år är kanske en sådan resa fullt lika angenäm som resa med smalspårig järnväg.

Oftast händer att skogstjänstemän, lantmäteripersonal m. fl. avresa till en förrättning, som ej kan avslutas, så att de kunna återkomma samma dag. Under sådana förhållanden skola de ej utan särskilda föreskrifter från vederbörande myndighet ha skyldighet att anlita omnibus, även om de utan olägenhet skulle kunna göra detta.

Förmodligen ha de här framförda synpunkterna icke varit främmande för departementschefen, när han säger sig endast med tvekan (sid. 24) ha anslutit sig till den ståndpunkt, som angives i 1927 års proposition.

Med stöd av vad vi anfört samt med den önskan att statsverkets utgifter begränsas så långt ske kan utan att olägenheter uppstå, våga vi vördsamt hemställa,

att riksdagen vid antagandet av Kungl. Maj:ts förslag
till allmänt resereglemente måtte ur detta utesluta 3:dje
stycket i § 4.

Stockholm den 8 februari 1929.

Martin Skoglund.

Gunnar Persson.

